

Arrest

nr. 98 496 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 12 juni 2012 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 13 augustus 2012 per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 januari 1993 te Manu (Chaparhar district, Nangarhar provincie). U liep school tot het tweede jaar van de lagere school. Uw vader, mullah Said Mohamed, verdween na de val van de taliban. Hij was mullah van een grote moskee en werd vervolgd door de Amerikanen. Uw vader maakte deel uit van de taliban. Een aantal jaren nadat u stopte met school zag u zich genoodzaakt te gaan werken. U begon te werken als automechaniker. De overheid bracht ook wagens ter reparatie naar de garage waar u werkte. De taliban liet aan uw oom weten dat u een goede jongen was en dat het beter zou zijn dat u uw werk in de garage zou stoppen. Ze zeiden dat u in het verleden altijd goede relaties had gehad met hen en dat u hen steeds goed behandeld had. Toen uw oom u hiervan op de hoogte bracht nam u het niet serieus. U ging er van uit dat uw oom niet wilde dat u zo'n goed werk had. Twee maanden later, op 9 maart 2012, werd de wagen waarin u zat op weg naar huis beschoten. U slaagde er zelf in weg te vluchten. De wagen werd aangevallen door de taliban omdat één van de medepassagiers, A.(...) A.(...) uit Qazi Kala, kandidaat was bij de verkiezingen en ze hem wilden treffen. Het was toeval dat u in dezelfde wagen zat. Bij uw thuiskomst stonden uw moeder en uw oom u op te wachten. Ze waren boos en zeiden dat ze u gewaarschuwd hadden. U werd bang en besloot het land te verlaten. Enkele dagen later, op 12 maart 2012, reisde u naar uw tante in Pakistan. Vervolgens zette u uw reis verder via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 12 juni 2012 kwam u in België aan waar u nog diezelfde dag asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Na uw vertrek sloot de eigenaar de garage waar u voordien werkte omdat hij zelf ook bedreigingen kreeg.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico’ op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen van de taliban omdat ze wilden dat u zou stoppen met werken in een garage waar ook wagens van de overheid gerepareerd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23 juli 2012, hierna CGVS, p. 8).

Vooreerst dienen een aantal ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo dient vooreerst gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties. U liet in de vragenlijst van het CGVS met name optekenen dat u de laatste 4 maanden voor uw vertrek als student werkte bij een leermeester in een garage waar ook wagens van de overheid gerepareerd werden en u als gevolg hiervan problemen kreeg met de taliban (zie vragenlijst CGVS dd. 18/06/2012, p.3), terwijl u op het Commissariaat-generaal in strijd hiermee verklaarde dat u reeds 7 jaar in deze garage werkte en u de laatste 3 jaar zelfs aangesteld was als beheerder van deze garage (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). De vastgestelde tegenstrijdigheid raakt de kern van uw asielrelaas en doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven.

Voorts is het op zijn minst bedenkelijk te noemen dat, gezien de context in Afghanistan en het niet irreëel gevaar dat er geknoeid wordt met en zelfs bommen geplaatst worden onder auto's van overheidsfunctionarissen, de autoriteiten hun wagens zouden laten repareren in een garage die uitgebaat wordt door de zoon van een mullah die vermeende banden zou hebben met de taliban, hetgeen u overigens zelf bevestigde. U verklaarde meer bepaald dat uw vader, mullah Said Mohamed, een taliban-mullah was en verdween op het ogenblik van de val van de taliban, toen de Amerikanen het land binnenvielen. U kon echter niet zeggen of hij nog in leven was of niet (zie gehoorverslag CGVS, pp.4-5). Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dan weer dat in maart 2007 een zekere mullah Muhammad Said door de Amerikaanse troepen werd aangehouden in Chaparhar op verdenking van banden met de taliban en Al Qaeda (zie documentatie in het administratieve dossier). Wat er ook van zij, gelet op het profiel van uw vader als taliban-mullah en de goede relaties die uw familie onderhield en klaarblijkelijk nog steeds onderhoudt met de taliban (zie gehoorverslag CGVS, p.8) is het bedenkelijk dat de autoriteiten het risico zouden lopen hun wagens door u te laten herstellen.

Verder is het weinig aannemelijk dat u de bedreiging die door de taliban via uw oom geuit werd niet vanaf het begin serieus genomen zou hebben, des te meer gezien de huidige context in Afghanistan waar bedreigingen van de taliban schering en inslag zijn en waar hoewel de taliban officieel niet meer aan de macht is, grote delen van het land en de maatschappij toch nog steeds onder invloed staan van de taliban en hun ideeën (zie documentatie in het administratieve dossier). U stelde ter verklaring dat u ervan uit ging dat uw oom het zo wilde en dat hij niet wilde dat u zo'n goede job had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U ging er met andere woorden van uit dat uw oom gewoon jaloers was. Dit

is echter geen overtuigende verklaring waarom u een dergelijk bericht van de taliban niet serieus genomen zou hebben. U gaf bovendien zelf aan dat u reeds sinds een zevental jaren in de garage werkte en u er sinds 3 jaar aangesteld was als beheerder (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Het is bij gevolg weinig plausibel dat uw oom ineens na zeven jaar zou proberen u uw werk te doen verlaten door middel van een list. U gaf verder geen enkele overtuigende uitleg waarom u dacht dat uw oom iets dergelijks zou doen, des te meer daar u aangaf dat van uw inkomen het hele gezin en dus met name ook uw moeder, de zus van uw oom, kon overleven (zie gehoorverslag CGVS, pp.2, 10).

Vervolgens slaagde u er niet in te verduidelijken waarom u na de aanslag op de wagen op 9 maart 2012 waar u naar u verklaarde 'toevallig' bij betrokken was, een maand na de boodschap van de taliban, ineens de bedreiging wel serieus nam en besloot het land te ontvluchten. U bevestigde expliciet dat er geen enkele aanwijzing was dat de aanval niet enkel tegen Ajmal Agha gericht was en dat u mogelijks ook een doelwit was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U benadrukte verder nog dat het toeval was dat u in die wagen zat maar dat u wel bang was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op de daaropvolgende vraag van het Commissariaat-generaal wat u dan toen ineens had doen besluiten het land te verlaten, repliceerde u dat toen jullie de wagen verlieten er op jullie geschoten werd en dat u heel bang was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zei dat u uw vader en neef al verloren was en dat uw broer gek geworden was en dat u daarom besloot het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dit is echter geenszins een overtuigende verklaring waarom u plotsklaps de door uw oom overgemaakte bedreiging wel serieus nam en besloot het land te ontvluchten, des te meer daar u zelf aangaf dat er geen verband bestond tussen de aanslag op de wagen en de 'bedreiging' die tegen u geuit werd door de taliban.

Voorts dient toegevoegd te worden dat ook al zou er toch enige geloofwaardigheid gehecht worden aan uw verklaringen aangaande het feit dat de taliban wilde dat u zou stoppen met werken in een garage waar wagens van de autoriteiten gerepareerd werden, u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat het verlaten van uw land van herkomst - en hieraan gekoppeld het beroep doen op internationale bescherming - in uw geval de enige mogelijke optie was.

Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet gewoon van job kon veranderen - om de taliban tegemoet te komen en u aan verdere bedreigingen te onttrekken - antwoordde u dat u geen andere job kon vinden en dat u moest wachten en iets anders gaan leren en dat u een inkomen nodig had om uw familie te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Hierop werd door het Commissariaat-generaal gevraagd of u niet gewoon werk kon zoeken in een andere garage (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde dat uw naam op de lijst van de taliban stond en ze u uiteindelijk zouden kunnen schaden. Dit was een serieuze vrees voor u en de enige oplossing was het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet elders werk kon zoeken waar geen overheidswagens gerepareerd werden, repliceerde u dat dat wel kon maar dat u dan nog steeds naar huis moest en dat als de taliban je op hun lijst zetten ze je niet met rust laten, ook al verander je van werk (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U weet deze bewering echter op geen enkele manier te staven. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat de taliban u via uw oom vriendelijk verzocht ander werk te zoeken en dat u twee maanden later inderdaad stopte met uw job in die garage (zie gehoorverslag CGVS, pp.8-10). U maakte op geen enkel moment aannemelijk dat de taliban u daarna nog verder zou blijven bedreigen of vervolgen. Er werd door het Commissariaat-generaal opgemerkt dat de taliban duidelijk goede relaties had met uw familie in het verleden en dat ze u een tweede kans wilden geven, waarop de vraag geformuleerd werd waarom ze u nog kwaad zouden willen doen als u stopte met werken in de bewuste garage (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zei enkel dat u bang was voor uw leven omdat uw neef gedood is en dat u op een dag geschaad kon worden door hen, dat u geïnteresseerd was in uw werk en dat het moeilijk was een andere job te leren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U bevestigde echter zelf dat de taliban niet tegen mensen was die in een garage werken maar tegen mensen die in een garage werken waar wagens van de overheid gerepareerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Er was dus geen enkele reden dat u van beroep zou moeten veranderen louter omdat u met uw werk in die bewuste garage zou stoppen, hetgeen overigens ondertussen geen kwestie meer is daar u zelf vertelde dat de eigenaar ondertussen de garage gesloten heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Voor wat uw neef betreft dient opgemerkt te worden dat u pas later in België te weten kwam dat uw neef gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en dat uit uw verklaringen verder nergens blijkt dat er enig verband bestond tussen zijn dood en uw vermeende vervolging door de taliban. U verklaarde dat uw neef in het leger zat en dat hij gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Toen door het Commissariaat-generaal bovendien gesuggereerd werd dat u ook werk kon zoeken in een garage in bijvoorbeeld Kabul, waar overigens uw baas zelf in een garage werkte, zei u dat dat niet mogelijk was omdat u na het werk naar huis moest kunnen en uw huis moest kunnen bezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaarde dat het moeilijk was niet meer in uw dorp te komen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Toen door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom dit

moeilijk was, antwoordde u naast de kwestie door te zeggen dat u weet had van velen die voor de overheid werkten en die gedood werden door de taliban (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U voegde toe dat u weet had van een man die enkel thee serveerde voor mensen van de overheid en die 's nachts gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde uiteindelijk dat de taliban overal bij de autoriteiten hun spionnen hebben en u geschaad zou kunnen worden en u dus ook in Kabul niet veilig zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U maakte echter zoals hierboven reeds opgemerkt werd niet aannemelijk dat de taliban u nog verder zou vervolgen nadat u uw werk in de bewuste garage verlaten hebt en uzelf uiteindelijk geconformeerd hebt naar hun wensen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw oude werkgever in Kabul woont en werkt en u er bij gevolg over een contactpersoon beschikt via dewelke u eventueel toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt in Kabul. U bent bovendien niet op de hoogte van enige problemen die deze man zelf verder nog zou hebben in Kabul (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien beschikt uw familie nog over een stuk land dat zij laten bewerken en waarvan de opbrengst momenteel voorziet in hun onderhoud (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde faxkopie van uw Taskara doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze bevat immers louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken (...)" aan als eerste verwerende partij.

2.2. De in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij kan echter niet tot verweer geroepen worden aangezien beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1. Lezing van de aangevochten beslissing leert dat het CGVS oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij een persoonlijke vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming dit laatste gezien verzoeker naar mening van het CGVS een redelijk intern vluchtalternatief zou hebben; Verzoeker is evenwel van oordeel dat de vrees voor vervolging, minstens/vooral het reële risico op ernstige schade weldegelijk voorhanden en aangetoond is;

De beoordeling door CGVS is bij lezing van het dossier slechts op 2 overwegingen gestaafd :

1. *zij stelt dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht, gezien het feit dat :*

Verzoeker voorheen zou hebben gemeld dat hij de laatste 4 maanden voor zijn vertrek als student in een garage zou hebben gewerkt waardoor hij problemen kreeg met de taliban gezien erin voertuigen van de overheid werden gerepareerd, terwijl tijdens interview hij heeft verklaard al 7 jaar in de garage te hebben gewerkt en de laatste 3 jaar zelfs als beheerder. Dat ongeloofwaardig zou zijn dat gezien de context in Afghanistan en het niet irreëel gevaar dat geknoeid wordt met auto's van de overheid de overheid haar wagens zou laten repareren in een garage waar een zoon van een mullah werkt die vroeger banden had met de taliban Niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker wanneer hij door zijn oom werd gemeld dat de taliban hem hadden gecontacteerd met de melding dat verzoeker beter zou stoppen met werken in een garage waar wagens van de overheid werden gerepareerd hij deze melding door de taliban niet au serieus zou hebben genomen. Niet geloofwaardig wordt geacht waarom verzoeker nadat hij vervolgens op 9 maart 2012 bij een aanslag betrokken werd de bedreiging wel au serieus nam.

2. *Dat verzoeker voor zover hij zijn verhaal wel aannemelijk zou maken niet aannemelijk maakt dat hij geen intern vluchtalternatief of oplossing kon vinden, gezien naar mening van het CGVS hij : Gewoon van job kon veranderen Hij gewoon naar Kabul kon verhuizen. Ten onrechte, verzoeker bespreekt : Verzoeker is formeel, hij was aan de slag in de garage sedert 7 jaar. Het is verzoeker een raadsel hoe het kan dat in zijn eerdere schriftelijke verklaring komt te staan dat hij slechts 4 maanden als garagist zou hebben gewerkt;*

Verzoeker heeft wel toegelicht aanvankelijk 4 maanden in de leer te zijn geweest, mogelijk is bij de vertaling daar een vergissing gebeurd; De zaken zijn evenwel gegaan zoals toegelicht tijdens het interview bij CGVS. Dat het mogelijk niet evident is dat de overheid wagens laat herstellen in een

garage waar de zoon van een taliban werkt, moge juist zijn; Evenwel is dit wat er is gebeurd, verzoeker kan het niet anders vertellen dan dat. Verzoeker was evenwel niet de eigenaar van de garage, mogelijk was de overheid ervan niet op de hoogte dat verzoeker er werkte of van de familiale achtergrond van verzoeker. Verzoeker is overigens zelf geen taliban en er ook niet bij betrokken geweest; In die zin is het geenszins zo vreemd dat tot de cliëntèle van de garage waar verzoeker werkte de overheid toe behoorde dan CGVS doet uitschijnen; Dat het mogelijk niet evident is dat verzoeker de waarschuwing door de taliban via zijn oom niet direct au serieus nam moge juist zijn; Gezien de wijze waarop deze werd overgebracht stelde verzoeker zich de vraag naar de oprechtheid ervan, dan wel of het mogelijk een melding door zijn oom uit jaloezie op zijn job te maken had. Verzoeker ontving geen bedreigingen rechtstreeks via de taliban. Bovendien was verzoeker van oordeel dat de taliban hem mogelijk, gezien de achtergrond van zijn vader, mogelijk zouden sparen. Dat dat niét het geval was, bleek doordat verzoeker zelf in een aanslag betrokken werd, waarvan hij mogelijk niet rechtstreeks doelwit was maar wel erin betrokken met gevaar voor lijf en leden tot gevolg. De taliban, zo merkte verzoeker nu aan de lijve - spaart niemands leven en zij zien zich ook niet geremd in het mogelijk viseren of minstens mee in gevaar brengen van verzoeker ingevolge de vroegere achtergrond van zijn vader. De aanslag op zich deed verzoeker bovendien plots wel ten volle aanvoelen en beseffen dat de taliban niets zegt of doet zonder dat het "menens" is, en dat ook hij dus weldegelijk angst diende te hebben voor een aanslag of represailles van de taliban temeer daar hij niet onmiddellijk op hun waarschuwing via zijn oom is ingegaan en ook nadien nog prestaties heeft geleverd voor de overheid en mee aanwezig was in het voertuig met het doelwit van de aanslag van 9 maart 2012. Dit beantwoordt ook tegelijk de laatste opmerking van het CGVS en geeft opnieuw aan dat het verhaal van verzoeker volledig logisch kan worden verklaard. Dat verzoeker gewoon zijn job kon opzeggen zoals CGVS stelt biedt geen oplossing : vooreerst zou hij dan zonder enige financiële middelen komen te zitten hoewel hij wel zijn familie diende te onderhouden. Bovendien neemt dat niet weg dat verzoeker reeds daden had verricht die door de taliban als vijandig werden beschouwd waarvan de taliban ook op de hoogte was, en had hij een eerdere waarschuwing van de taliban niet serieus genomen en zelfs nadien nog doorgewerkt. Het simpel opgeven van de job was dan ook geen oplossing geweest, a fortiori zou het verzoeker niet in een positie hebben gebracht waardoor hij niets meer te vrezen had. Ook verhuizen naar Kabul geeft voor verzoeker geen oplossing : vooreerst is dat praktisch niet haalbaar gezien hij erdoor van zijn familie en sociale leven gescheiden wordt, gezien hij geen geld heeft om zomaar te verhuizen, gezien nergens uit blijkt dat hij daar zomaar werk zou kunnen vinden (het is niet omdat een werkgever elders ook een uitbatingzetel heeft, dat in die zetel er vacante arbeidsplaatsen ter beschikking zijn itt hoe het CGVS - zeer naïef en simplistisch te noemen - blijkt te redeneren) en bovendien is Kabul eveneens een onveilig gebied waar men ook niet veilig is voor de taliban (zie ook infra). CGVS besluit dan ook ten onrechte dat verzoeker zijn verhaal niet aannemelijk maakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een intern vluchtalternatief heeft;

2. Gezien CGVS vervolgens besluit dat rekening houdend met haar - onterechte - motivering er aan zijn beweerde problemen en afwezigheid van oplossing of bescherming ervoor binnen Afghanistan geen geloof kan worden gehecht waaruit vervolgens wordt besloten dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming kan toegekend krijgen, is deze beslissing om bovenstaande redenen tegelijk onjuist en onwettig. 3. Verzoeker legde verklaringen af over al datgene wat hij weet en voor zover dat gezien zijn leeftijd, opleidingsgraad en sociaal profiel praktisch mogelijk is. Die zijn rekening houdend met de bekende gegevens van de situatie ter plaatse geenszins ongeloofwaardig. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de op hem rustende bewijslast. Hathaway, J., *The law of refugee status*, Buttersworth Toronto-Vancouver, 1991, 84 : (...) UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut du réfugié*, Genève, 1979, nr. 205 : (...) In tegenstelling tot wat het CGVS oordeelt is gezien het bovenstaande in het dossier geen aanduiding aanwezig waaruit met redelijke zekerheid kan worden afgeleid dat verzoeker niet de waarheid vertelt. Het feit dat verzoeker gedurende uren werd geïnterviewd en CGVS hooguit 4 of 5 punten of opmerkingen kan vinden mbt zijn verhaal, dewelke bovendien in werkelijkheid volstrekt logisch te verklaren zijn (supra) toont dit eveneens aan. De bewijslast ligt bij verzoeker, maar gezien de gegevens hij wèl kan verschaffen, gecombineerd met het feit dat er geen andere gegevens zijn die op de onwaarheid van zijn feitenrelaas wijzen, en dat hij zelfs zowel identiteitsdocumenten van hemzelf kan bijbrengen, dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend omtrent ook de door hem aangegeven feitelijkheden die hij mogelijk niet met stukken kan bewijzen en dus over zijn ganse feitenrelaas. Analoo UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut du réfugié*, Genève, 1979, nr. 203-204 : Elke kandidaat vluchteling dient bovendien het voordeel van de twijfel te genieten. Vaste Beroepscommissie Vluchtelingen 15 juni 1999, T.Vreemd. 2000 (verkort), 23.(...) Vaste Beroepscommissie Vluchtelingen 19 november 1996, T.Vreemd. 1997 (verkort), 77 (...).

4. Verzoeker is omwille van alle bovenstaande redenen van oordeel dat hem op grond van de stukken

en dossiergegevens de status van vluchteling dient te worden toegekend, minstens dat hem het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Verzoeker is om bovenstaande redenen van oordeel dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op grond van onjuiste en onterechte motivering besloot dat hem niet de status van vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming kan worden toegekend en dit met schending van de materiële motiveringsplicht. Ten onrechte stelt het CGVS dat aan verzoeker de status van vluchteling op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (artikel IA van de Conventie van Genève) niet kan worden toegekend. Als vluchteling dient te worden erkend (...) Verzoeker voldoet om alle boven uiteengezette redenen aan die voorwaarden : in aangevochten beslissing wordt daarom artikel IA van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet miskend. Er zijn in het dossier geen objectieve elementen aanwezig die twijfel aan de correctheid van het verhaal van verzoeker zouden rechtvaardigen. Gelet in het bijzonder op de objectieve gegevens in deze, en verder het feit dat verzoeker het voordeel van de twijfel verdient, dient aan verzoeker het statuut van vluchteling te worden toegekend. Het CGVS stelt dat niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie/de vreemdelingenwet. Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker een zeer groot risico loopt op vervolging of op een behandeling die de facto voor hem een levensbedreigend resultaat zal hebben, minstens een vernederende en onmenselijke behandeling (zie boven en onder) in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat het voor zich spreekt dat wie daden stelt ten gunste van de vijand van de taliban, alsook een waarschuwing of verzoek van de taliban daarmee te stoppen in de wind slaat, zelf een doelwit wordt voor de taliban alsook een vijand voor de godsdienst (wat met niet kan rechtzetten door zoals CGVS stelt eenvoudig nadien zijn job op te zetten), gezien de gekende praktijken in Afghanistan en van de taliban een gevaar loopt voor zijn leven of minstens fysieke integriteit bij terugkeer naar Afghanistan. Dat het rekening houden met bovenstaande gegevens nemen van een beslissing zoals in casu indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens. De bestreden beslissing schendt dan ook artikelen 2 en 3 van het EVRM, in zover dat er dan ook protectie dient te worden verleend aan verzoeker. Volgens de interpretatie van de het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het niet mogelijk om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar een risico voor zijn leven bestaat (EHRM, 15 november 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283) welk risico er om bovenstaande redenen weldegelijk is. Verzoeker komt uit een streek in Afghanistan waar net als in de overige delen van het land een grote onveiligheidsproblematiek heerst; Dit wordt door CGVS niet ontkend, en ook de identiteit en herkomst van verzoeker worden door het CGVS terecht als bewezen aanvaard. Verzoeker heeft overigens persoonlijk gedurende het interview de toestand toegelicht, alsook het zelfs nog recente overlijden door het geweld van familieleden van hem. Evenwel stelt CGVS vervolgens dat verzoeker ook naar Kabul zou kunnen gaan en bespreekt vervolgens enkel en alleen de veiligheidssituatie in Kabul. Voor zover een intern vluchtalternatief wordt aanvaard, dient dit om een haalbaar en redelijk alternatief te gaan (artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet). Dwz dat het voor de verzoeker ook praktisch mogelijk moet zijn dergelijke vlucht te doen en vb. in Kabul zijn leven te organiseren. Om familiale, sociale en financiële redenen is het voor verzoeker niet mogelijk om in Kabul te gaan wonen. Dat de baas van verzoeker daar een garage heeft wijzigt hier niets aan. Enkel reeds gezien een verhuis naar Kabul zou inhouden dat verzoeker wordt gescheiden van zijn familie en sociale contacten, is het onjuist en onredelijk om te stellen dat een verhuis van verzoeker naar Kabul zijn veiligheidsprobleem in zijn eigen streek kan oplossen : dit is geen haalbaar noch menselijk alternatief. Tevens dient opgemerkt dat waar het CGVS aanhaalt als reden waarom het voor verzoeker mogelijk zou zijn naar Kabul te verhuizen dat zijn baas daar een garage had waar verzoeker zou kunnen gaan werken, CGVS tegelijk en in dezelfde beslissing aanhaalt : 1. dat de baas van verzoeker de garage waar verzoeker werkte intussen heeft gesloten gezien ook hij bedreigingen kreeg. 2. waarbij CGVS bovendien ook zelf aanhaalt in haar beslissing (ten onrechte) dat verzoeker perfect zelfs zijn job had kunnen opgeven. Uiteraard kan CGVS niet tegelijk op juiste en redelijke wijze oordelen dat verzoeker dan tegelijk - gebaseerd op diezelfde job - een mogelijkheid had om het algemene geweld in zijn streek kon ontvluchten door ervoor naar Kabul te verhuizen ...Een deel van de door CGVS gegeven motivering aangehaald om te kunnen besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor bescherming als asielzoeker, ontkracht dus de motivering die zij aanhaalt om ook het subsidiair beschermingsstatuut mbt verzoeker af te wijzen; De aangevochten beslissing van het CGVS ontbreekt daarbij aan gedegen, normale en afdoende motivering die het uiteindelijke besluit ervan op behoorlijke en wettige wijze kan staven; Relevant is aldus alleszins de veiligheidssituatie in de streek van verzoeker, niet deze in Kabul; Waar de veiligheidssituatie in de streek van verzoeker zelfs niet eens wordt besproken in de aangevochten beslissing, blijkt alleszins uit de door CGVS ook niet ontkende noch ontkrachte toelichting door verzoeker zelf gedurende het interview dat deze zeer gevaarlijk is en voor eenieder die er vandaan komt een noodzaak tot bescherming minstens onder de vorm van de subsidiaire bescherming met zich brengt; Verzoeker

verwijst naar zijn toelichting gedurende het interview bij CGVS waarvan de weerslag zich in het dossier bevindt, alsook naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan volgens onder meer de reisadviezen van de Belgische en Nederlandse ministeries van buitenlandse zaken (zie infra); Bovendien, voor zover de toestand in Kabul wel relevant zou zijn, dient te worden opgemerkt dat ook in Kabul er voortdurend veiligheidsproblemen zijn; Ook CGVS verwijst naar vele veiligheidsincidenten die zich er voordoen en stelt terecht dat het geweld wijzigt en zich verplaatst; Waar CGVS verder stelt dat het gezien het volatiele karakter van het geweld van belang is zich op zo recent mogelijke bronnen te steunen, stelt verzoeker vast dat de rapporten waarnaar CGVS vervolgens verwijst reeds dateren van 17 augustus 2010 met een update van 24 augustus 2011 en 17 december 2010; De situatie van 2011 laat staan 2010 is niet relevant voor beoordeling van de huidige situatie in Kabul; Een eenvoudige zoektocht via "google" met zoektermen "overzicht aanslagen Kabul 2012" leert dat aanslagen in Kabul met burgerdoden schering en inslag zijn tot op heden, waarbij onder meer als onmiddellijke resultaten wordt bericht via de betrouwbare Nederlandse nieuwssite NOS.nl over aanslagen enkel al in Kabul van 15 april 2012, 2 mei 2012, 22 juni 2012n 7 augustus 2012 alsook berichten mbt vrijdelde aanslagen van 26 maart 2012, 27 maart 2012, ... Op grond van de algemene en wereldwijd verspreide info mbt de situatie in Kabul kan het bestaan van deze aanslagen en het gevaar voor de burgerbevolking die eruit voortvloeit overigens niet zinvol worden betwist; Overigens verwijst ook CGVS zelf naar het feit dat de stad Kabul leidt onder aanslagen met IED's (bermbommen en zelfmoordaanslagen) waarbij de eigenlijke doelwitten vooral Afghaanse en internationale troepen zijn (hoewel in werkelijkheid ook politie, politici en zelfs burgerplaatsen zoals markten, openbare wegen enz worden gevisieerd); Dat gewone burgers niet zouden worden gevisieerd (hoewel zij in het overgrote deel van de aanslagen wel mee slachtoffer worden) neemt het CGVS aan als reden om te stellen dat er geen reden is - binnen de haar toegekende appreciatiemarge - om verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen; Verder stelt het CGVS dat verzoeker "geen info aanbracht die het tegendeel bewijst". Gezien verzoeker niet in Kabul woont maar in een andere streek (zie supra) is dit argument van CGVS om tot afwijzing van de aanvraag van verzoeker over te gaan uiteraard volstrekt onjuist alsook onredelijk; Dat evenwel geen burgers zouden worden gevisieerd is in strijd met de werkelijkheid, zie ook infra vb. de gegevens van de reisadviezen van de Belgische en Nederlandse ministeries van buitenlandse zaken; Bovendien is de vraag naar het effectieve doelwit van geweld niet relevant indien dit geweld voortdurend collateral damage en dus burgerslachtoffers met zich meebrengt; Wel relevant is de vraag of er ernstig risico is op aantasting van fysieke integriteit (leven of persoon) ten gevolge van het willekeurig geweld ten gevolge van het binnenlandse gewapend conflict in Afghanistan; Waar CGVS zelf dient aan te halen dat er inderdaad veel geweld is onder de vorm van bomaanslagen e.d. waarbij hoewel zij dat niet letterlijk stelt in haar beslissing los van de vraag wie de uiteindelijke doelwitten zijn tal van burgers om het leven komen (dit haalt dagelijks het internationale nieuws) kan CGVS onmogelijk juist en ernstig voorhouden dat in haar appreciatiemarge zij de toestand in Kabul niet zodanig acht dat deze voldoet aan de juridische voorwaarden om de eventuele subsidiaire bescherming toe te kennen; De stelling van CGVS tegelijk dat verzoeker dan ook een "redelijk intern hervestigingalternatief" cfr. artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet heeft is om alle bovenstaande redenen fout, en erdoor kan ook niet worden gestaafd door de motivering die CGVS eraan geeft; Tenslotte kan worden verwezen naar de negatieve reisadviezen van kracht tot op datum van heden (26/8/2012) door zowel de Nederlandse als Belgische ministeries van buitenlandse zaken: Zie <http://www.minbuza.nl/reizen-en-landen/reisadviezen/a/afghanistan.html> : (...) En http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan/r_a_afghanistan.isp : (...) Indien de Belgische (en Nederlandse) overheid hun eigen volledig burgers afraden om naar Kabul te reizen omwille van gevaar op betrokkenheid bij zware gewelddaden ook op zuivere burgerdoelwitten waarvan zowel buitenlanders als Afghanen doelwit zijn, is onbegrijpelijk en daarmee in strijd dat CGVS - eveneens deel uitmakend van de Belgische overheid - mbt Afghaanse burgers besluit dat deze niet afdoende risico lopen op aantasting van hun fysieke integriteit en daarbij tegelijk de facto een beslissing neemt die kan leiden tot terugleiding van verzoeker naar diezelfde stad als degene waarvan de eigen burgers worden geadviseerd er weg te blijven omwille van ... het geweld en de risico's die deze met zich meebrengt; Eenste meer : de beslissing van het CGVS is fout, strijdig met de wet en met bovengenoemde motiveringsplicht; Gezien al het bovenstaande zal ook verzoeker bij eventuele terugkeer gevaar lopen om in het kader van het algemene conflict gewond of gedood te worden; Eenieder die in de regio zich bevindt loopt enkel door zijn aanwezigheid op zich al een gevaar op aantasting van zijn fysieke integriteit of leven, waarbij er geen mogelijkheid is om zich hiertegen behoorlijk te beschermen door vb. bescherming in te roepen van overheid of staat. Dit is een internationaal bekend gegeven. In tegenstelling tot wat het CGVS besluit staat tevens vast dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Door desondanks toch het subsidiair beschermingsstatuut te weigeren, schendt de aangevochten beslissing minstens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal een ernstige tegenstrijdigheid bevatten, (ii) het bedenkelijk is dat de autoriteiten het risico zouden lopen hun wagens door hem, zoon van een mullah die vermeende banden zou hebben met de taliban, te laten herstellen, (iii) het weinig aannemelijk is dat hij de bedreiging die door de taliban via zijn oom werd geuit niet vanaf het begin serieus zou genomen hebben, (iv) hij er niet in slaagt te verduidelijken waarom hij na de aanslag op de wagen op 9 maart 2012 waarbij hij volgens zijn verklaringen toevallig betrokken was, twee maanden na de boodschap van de taliban, ineens de bedreiging wel serieus nam en besloot het land te ontvluchten, (v) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem nog verder zou vervolgen nadat hij zijn werk in de bewuste garage heeft verlaten en zichzelf uiteindelijk heeft geconformeerd naar hun wensen, (vi) Kaboel voor hem een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en (vii) er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

Zo stelde de commissaris-generaal in de eerste plaats terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn werk in een garage in het centrum van Chaparhar waar ook auto's van de autoriteiten werden gerepareerd, een ernstige tegenstrijdigheid bevatten terwijl deze professionele activiteiten aan de basis zouden liggen van zijn vervolging door de taliban.

Immers, waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij de 4 laatste maanden voor zijn vertrek als student bij een leermeester in een garage werkte (Vragenlijst 18 juni 2012, p. 3), verklaarde hij geheel in strijd hiermee tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij ongeveer zeven jaar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in die bewuste garage in het centrum van Chaparhar werkte, eerst als leerjongen en de laatste drie jaar zelfs als manager van de garage (Gehoorverslag 23 juli 2012, p. 2-3). De uitleg van verzoeker, die thans bevestigt zeven jaar lang in die garage te hebben gewerkt, dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken toelichtte dat hij aanvankelijk vier maanden in de leer is geweest en dat er dus mogelijk bij de vertaling een vergissing is gebeurd, gaat geheel niet op en mist feitelijke grondslag. Uit bovenvermeld citaat uit de vragenlijst, opgemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt namelijk zeer duidelijk dat verzoeker er verklaarde dat hij slechts de laatste vier maanden voor zijn vertrek als student in een garage heeft gewerkt. Dit verslag werd bovendien in het Pashtou voorgelezen aan hem en voor akkoord ondertekend door verzoeker, die hiermee uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen in het verslag juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (Vragenlijst 18 juni 2012, p. 4). De vaststelling dat verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal dermate uiteenlopend zijn omtrent de periode die hij in de garage in Chaparhar zou hebben gewerkt en de functie die hij er bekleedde, werk dat aan de basis ligt van al zijn vervolgingsproblemen en dus de kern van zijn asielaanvraag uitmaakt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De bevestiging van één versie in het verzoekschrift volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Rekening houdend met de context in Afghanistan en het reële gevaar dat er geknoeid wordt met auto's van overheidsfunctionarissen, merkte de bestreden beslissing daarnaast terecht op dat het weinig aannemelijk is dat de Afghaanse autoriteiten in Chaparhar, een plaats waar volgens verzoeker de taliban heel actief zouden zijn en elke nacht met het Afghaanse leger vechten (Vragenlijst, p. 3 en Gehoorverslag, p. 6), hun wagens zouden laten herstellen in een garage die mede uitgebaat wordt door de zoon van een mullah die vermeende banden zou hebben met de taliban. Verzoekers huidige uitleg dat hij niet de eigenaar van de garage was en de overheid er mogelijk niet van op de hoogte was dat hij er werkte, is allerminst ernstig nu uit zijn verklaringen blijkt dat de hij zeven jaar lang in die garage werkte en er de laatste drie jaar zelfs de beheerder van de garage was. Waar hij oppert dat hij zelf geen talib is en de overheid mogelijk niets van zijn familiale achtergrond afwist, merkt de Raad op dat het allerminst aannemelijk is dat de Afghaanse autoriteiten in een streek die gecontroleerd en geterroriseerd wordt door de taliban niet extra voorzichtig zouden zijn. Dat de Afghaanse autoriteiten hun wagens zonder meer zouden toevertrouwen aan verzoeker en zijn broer, zonen van een mullah die banden had met en van wie de nonkel eveneens goede relaties heeft met de taliban, is derhalve niet geloofwaardig.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij slechts eenmalig en bovendien onrechtreeks door de taliban werd bedreigd. Zij zouden zijn oom hebben laten weten dat hij een goede jongen was en dan

ook beter kon stoppen met zijn werk in de garage. Toen zijn oom hem dit nieuws bracht, nam hij dit echter niet serieus. Zijn uitleg hiervoor, met name het feit dat hij er vanuit ging dat zijn oom gewoon jaloers was op zijn werk, is, zo merkte de commissaris-generaal terecht en pertinent op, geenszins overtuigend en allerminst ernstig. Immers, verzoeker was op dat ogenblik al bijna zeven jaar in de garage werkzaam waardoor het weinig plausibel is dat zijn oom plots na al die jaren een poging zou ondernemen om hem door middel van een list met zijn werk te doen stoppen. Bovendien gaf hij zelf aan dat door zijn inkomen zijn hele gezin en dus ook zijn moeder, de zus van zijn oom, kon overleven. Verzoeker biedt aldus geen afdoende verklaring waarom hij het dreigement van de taliban niet meteen serieus nam. Zijn huidige a posteriori- verklaring dat hij van oordeel was dat de taliban hem gezien de achtergrond van zijn vader mogelijks zouden sparen, is weinig ernstig. Hoe dan ook, afgezien van het beweerde dreigement dat hij via zijn oom zou hebben vernomen, werd verzoeker nooit bedreigd. Hij gaf immers zelf aan dat zijn aanwezigheid bij het incident ongeveer twee maanden later, waarbij de auto waarin hij zat door talibs onder vuur werd genomen, louter toevallig was en bevestigde expliciet dat er geen enkele aanwijzing is dat die aanval niet enkel tegen de andere inzittende de politicus, Ajmal Agha was gericht en dat hij zeker geen doelwit was (Ibid., p. 10).

De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens zijn gehoren met geen woord repte over eventuele problemen die zijn broer A. of O.I., een andere collega uit de garage in Charparhar, naar aanleiding van hun werkzaamheden zouden hebben gekend. Aangezien zij beiden dus ook werkzaam waren in de bewuste garage waar wagens van de autoriteiten werden hersteld en gelet op verzoekers verklaring dat "de taliban (...) niet graag de mensen" hebben "die voor de autoriteiten werken" (Ibid., p. 8), is het weinig plausibel dat enkel verzoeker en niet zijn collega's door de taliban zouden zijn benaderd. Dat de taliban via zijn oom enkel verzoeker zou hebben gevraagd om met zijn werk in die bewuste garage te stoppen, doch niet zijn broer, die net als hun collega O.I. klaarblijkelijk naar aanleiding van zijn werk geen problemen kende, is weinig aannemelijk en plaatst ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen.

Verzoeker legt overigens niet enig begin van bewijs neer ter staving van zijn beweerde werkzaamheden in de garage in Charparhar. Op de kopieën van foto's die hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, staat verzoeker met een jeep afgebeeld, doch dit vormt geenszins een bewijs van zijn beweerde professionele activiteiten.

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers asielrelaas geen geloof worden gehecht.

Bovendien, zelfs al zou er enig geloof aan kunnen worden gehecht, quod non, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem nadat hij hun bedreiging ineens wel serieus nam en zijn werk in de garage in Charparhar stopzette, waarmee hij hun wensen inwilligde, nadien nog en tot op heden zouden vervolgen. Verzoeker toont dit geenszins in concreto aan en maakt dit niet in het minst aannemelijk. Uit niets blijkt dat hij door de taliban zou worden gezocht en vervolgd.

De Raad ziet dan ook, net als het Commissariaat-generaal, niet in waarom verzoeker - die aangaf dat werken in een garage waar er geen overheidsvoertuigen worden hersteld voor de taliban geen probleem is - niet in een andere garage kon gaan werken of ander werk kon zoeken en stelt vast dat verzoeker hiervoor geen afdoende uitleg biedt. Hij beperkt zich immers tot de algemene, zeer vage en allerminst ernstige beweringen als zou hij op een lijst van de taliban staan en als zouden de autoriteiten "hun CIA of hun spionnen" hebben en dezen hem willen schaden door mogelijks aan de taliban te melden dat hij deed alsof hij stopte met zijn werk en nu in Jalalabad of Koboel werkt (Ibid., p. 10-12), beweringen die, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, hij op geen enkele manier weet te staven. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde praktische en financiële redenen die het volgens hem onmogelijk maakten om elders ander werk te vinden, merkt de Raad op dat hij zelf aangaf dat de leden van zijn gezin in hun onderhoud kunnen voorzien door de opbrengsten van een stuk land waarover zij beschikken (Ibid., p. 10) en verzoeker blijkbaar over voldoende financiële middelen bleek te beschikken om zijn reis naar Europa te bekostigen, die hem 7000 euro zou hebben gekost.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij

in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts is de Raad van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat er voor verzoeker een binnenlands beschermingsalternatief bestaat in de stad Kaboel, waar blijkens zijn verklaringen zijn vroegere werkgever zou wonen en werken, via wie hij eventueel toegang kan krijgen tot de plaatselijke arbeidsmarkt.

De commissaris-generaal heeft op grond van de informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier werd gevoegd, terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de Afghaanse hoofdstad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De aanslagen waar verzoeker naar verwijst, bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. De reisadviezen van het Belgische en Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, bespreken de veiligheidssituatie in Kaboel zeer kort en algemeen, en zijn derhalve niet van aard om de zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, te ontkrachten. Bovendien is de informatie die erin is opgenomen slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RVS 25 september 2007, nr. 174.848), maar vormt het geen leidraad voor asieliinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Nu verzoeker naar Europa kwam, zijn familie in Afghanistan achterliet en deze reis hem veel geld kostte mist zijn betoog dat het "om familiale, sociale en financiële redenen (...) niet mogelijk" is "om in Kabul te gaan wonen" alle ernst.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten, waarvan hij de originelen ter zitting neerlegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Immers, wat de brief betreft beweerdelijk afkomstig van de dorpsouderen van Charparhar en de beweerde dreigbrief van de taliban,

stelt de Raad vast dat de vertaling ervan niet voor eensluidend is verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien druipt de inhoud van de brief van de dorpsouderen in tegen verzoekers verklaringen. Immers, in de brief wordt het incident waarbij verzoeker in de auto op weg naar huis werd beschoten door de taliban die het op zijn medepassagier en politicus A.A. hadden gemunt op 2 februari 2012 gesitueerd, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat dit op 9 maart 2012 was - volgens hem een dinsdag, terwijl blijkens de kalender 9 maart 2012 een vrijdag was (Gehoorverslag, p. 9). In de brief wordt ook gesteld dat de dorpsouderen verzoeker na het incident zouden hebben aangeraden om te vertrekken, terwijl verzoeker zelf nooit van enig contact met of advies van de dorpsouderen heeft gesproken, en uit zijn verklaringen blijkt dat hij na het bewuste incident meteen naar huis zou zijn gevlucht waar hij zich enkele dagen schuil hield om vervolgens het land te ontvluchten (Ibid., p. 8). De taskara bevat louter gegevens betreffende zijn identiteit welke niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van foto's werden eerder besproken. Bovendien wordt aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde gehecht (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER